

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26933/2023
20.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Бранка Станића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Град ..., чији је пуномоћник Мирослав Биљанић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа законски заступник Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1001/23 од 04.05.2023. године, у седници одржаној 20.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1001/23 од 04.05.2023. године у делу става првог изреке којим је одбијена њена жалба, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1001/23 од 04.05.2023. године у делу става првог изреке којим је одбијена њена жалба.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 909/22 од 12.08.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име накнаде штете услед изгубљене зараде за период од 01.02.2020. године до 31.10.2020. године исплати укупан износ од 99.135,06 динара и то: за период од 01.02.2020. године до 30.09.2020. године износ од 87.604,72 динара са законском затезном каматаом од дана вештачења 27.10.2020. године до исплате и за октобар 2020. године износ од 11.530,34 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 12.08.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете услед изгубљене зараде за период од 01.01.2018. године до 31.01.2020. године исплати укупан износ од 176.877,62 динара са законском затезном каматаом од дана вештачења 27.10.2020. године до исплате, као и да се обавезе тужена да му на досуђени износ за октобар 2020. године од 11.530,34 динара исплати законску затезну камату за период од 27.10.2020. године до 12.08.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 140.525,48 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1001/23 од 04.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена наведена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена њена жалба и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер је одлука у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке раније Врховног касационог суда и сада Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилац са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, и са начелним ставом Заједничке седнице Савезног суда, Врховних судова и Врховног војног суда од 25. и 26.11.1986. године да се накнада штете која ће sukcesивно настајати у будућности на име изгубљене зараде може sukcesивно утуживати за протекли период, а не само у виду ренте. Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини изгубљене зараде, односно разлике између зараде на коју је тужилац имао право (у периоду од 01.02.2020. године до 31.10.2020. године) и висине инвалидске пензије коју је у том периоду примао. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз правилну примену материјалног права, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете (исплате) поднета је 10.02.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 99.135,06 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази новчани цензус за

дозвољеност ревизије прописан чланом 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

ДЗа тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић